

Måndag 13. April. 2012

Kjære dagbok.

Jeg er trist. Jeg rennte igår og nå er jeg i en liten gri bygning. Bygningen har tre små etasjer og ligger i den lille byen Anja i landet Egypt. Det er et stort land og Anja er den minste byen i landet.

Som sagt jeg er trist. Familien min ble tatt jeg var den eneste som kom unda. Hjerfet mitt føles som det holder på å eksplodere og det kjennes som om jeg bare synker ned. Ingen kjenner meg, jeg har ingen venner jeg bare sitter her og grater og beriker.

Jeg er også redd. Redd for at de skal finne meg. Og ta meg også. Jeg vil derfor flytte lenger ut fra Afrika kanskje inn i Europa eller Amerika. Jeg har ikke mistet håpet helt, men det er ikke langt unda.

Jeg savner venner og hjemmet mitt stedet. Skolen savner jeg også og uten den kommer jeg meg nok ikke så veldig langt. Jeg kommer meg heller ikke til Amerika, uten fly billet. Jeg vil komme tilbake tiden langlet mitt men ~~kan ikke~~ fordi det er så mye terror der.

Nå skal jeg skrive litt av det jeg husker fra flakten!

2

c 623

sa	+
84	+
N	

Vi kjørte buss. Vi skulle til bestemor på besøk. Det har vært krig i landet vårt en stund og mange er tatt til fange. Så det måtte jo skje med oss også. Når vi hadde kjørt halvveis stoppet vi for første gang. 5 menn gikk av 4 på. Vi kjørte et lite stykke til. Så plutselig dro en av mennene som hadde gått på opp en maskin nistol av ryggsekken og ropte: - Alendaa opp i været Nå! Mannen virket litt usikker og så seg nervøst rundt. Bussen stoppet og utenfor sto tre bevapnede men til. Alle måtte gå av bussen og ble satt i andre biler. Men det gjorde ikke jeg. Jeg løp bort og hørte mennene rope etter meg. Det neste jeg husker er at jeg ligger våt og kald i søgen. Jeg lå på bakken noen minutter før jeg begynte å gå igjen. Bort fra landet mitt og inn i et annet land.

Dette er alt jeg husker fra min flukt. Jeg er glad jeg ikke har skrevet mer. Jeg håper at jeg en dag snart kan dra tilbake til hjemmet mitt, og få venner og familie tilbake.